22.9—11.11→2022

ללא כותרת

Untitled

אוצרת הדס מאור
אוצרת משנה ליאן וולף

אמנים.ות יונתן אורון אופיר,
אדם אלעזרא, דפנה אמירה,
שיר הנדלסמן, עאישה עראר,
דניאל קאפ, סג'א קוטינה

Curator Hadas Maor
Assistant curator Leann Wolf

Artists Dafna Amira,
Aysha E Arar, Adam Elezrah,
Shir Handelsman, Daniel Kep,
Yonatan Auron Ophir,
Saja Quttaineh

بدون عنوان

EDMOND DE ROTHSCHILD FOUNDATION

أمينة المعرض هدس مأور
الأمينة المشاركة ليان وولف

الفنانون يونتان أورون أوفير,
آدم إلعزرا, دافنا أميرا,
شير هندلسمان, عائشة عرار,
دانيئيل كيب, سجى قطينة

→ The Edmond de Rothschild Center strives to promote and nurture artists and designers who are fresh graduates of higher art and design studies in Israel. The Center's activity focuses on providing these artists with tools and developing their professional skills in the early stages of their careers.

← يعمل مركز إدموند دي روتشيلد على تشجيع ورعاية الفنانين.ات والمصممين.ات في السنوات الأولى بعد الانتهاء من دراساتهم العليا في مجالات الفن والتصميم في البلاد. تتركز نشاطات المركز على توفير الأدوات وتطوير المهارات المهنية للمبدعين.ات في بداية مسيرتهم.ن.

← מרכז אדמונד דה רוטשילד פועל לקידום ולטיפוח אמנים.ות ומעצבים.ות לאחר סיום לימודיהם.ן הגבוהים בתחומי האמנות והעיצוב בארץ. פעילות המרכז מתמקדת בהענקת כלים ליוצרים.ות בראשית דרכם.ן.

104 Rothschild Blvd.
Tel Aviv-Yafo

@edrcenter
מרכז אדמונד דה רוטשילד

מרכז אדמונד דה רוטשילד
שד' רוטשילד 104, תל אביב-יפו

”ללא כותרת” היא, במידה רבה, תערוכה אקזיסטנציאליסטית, הנוגעת באזורים לימינליים ובמושג ”confinement” (מושג שאין לו תרגום מוצלח לעברית, אך הוא מציין הגבלה, תיחום, גידור, כליאה) בהקשרו הנפשי והרגשי. עבודות התערוכה עוסקות, כל אחת בדרכה, במתח שבין חוץ לפנים, בין זר למוכר, בין אסור למותר, בין היות להיות. הגבלת התנועה, הגבלת המחשבה, הגבלת התודעה וההתמודדות עמהן מפעפעות ועולות מתוך העבודות וקושרות קשרים סמויים ביניהן. באופן זה נשזרות העבודות זו בזו, מהדהדות אחת את האחרת, הן מבחינה רעיונית והן מבחינה פורמליסטית, רוחשות מהות שאינה נתונה מראש, שאינה מונחת מעליהן או לפניהן, אלא צומחת מתוכן. היעדר הכותרת מאפשר לתערוכה לצוף במרחבי התודעה ולפעול מתוך תחושה.

עם הכניסה לחלל התערוכה נתקל הצופה בשתי עבודות צילום גדולות, היוצרות תעתוע רגשי בין חוץ לפנים. בעבודתה של **סג'א קוטינה** נראה דימוי של שלט חוצות גדול וריק בפאתי העיר ירושלים. הדימוי מודפס על גבי בד שמשונית ומוצג בשלט חוצות גדול, שהוסט ממקומו במרחב הציבורי ופלש אל תוכבי חלל התצוגה. פעולת הצילום הישיר נמתחת לכדי פעולה מושגית ופיסולית בחלל ומהדהדת את נוכחות האלמנטים במרחב. עבודה נוספת של קוטינה מציגה מבנה ארעי, הניצב בפאתי הדרך בשטח הפתוח. זווית הצילום הופכת את המבנה התלת־ממדי לחזית בלבד, פסאדה גאומטרית הנתונה במרחב, ממש כמו שלט החוצות המרוקן. בעבודותיה מתעכבת קוטינה על מראות של הצטברות ועל הצטלבות זמנים שונים במרחב. היא מבודדת אלמנטים ארעיים ומתבוננת בהם כאובייקטים פיסוליים במרחב הציבורי, במהלך המפנה את תשומת הלב אל הגלוי אך לא־מודע של המקום.

מנגד מוצג טפט קיר גדול ובו דימוי, שצילמה **דפנה אמירה** בתחנה המרכזית החדשה בתל אביב. במשך שלוש שנים צילמה אמירה ברחבי התחנה, מחפשת אחר שאריות של פעולות אנושיות במרחב התחנה או אחר רמזים להיעדרן. בדימוי המוצג, חסימות בצורת לוחות קרטון וניירות אריזה גדולים, המונעות את המבט פנימה אל אחד החללים הסגורים בתחנה, מעומתות עם תצלומים קטנים ומהורהרים בשחור־לבן, הפונים דווקא אל המרחב המשותף. אופן הצבת העבודה כמו פותח את חלל התצוגה למרחב נוסף, חלל פְּנים מובהק, שנדמה חשוף כולו לנעשה בחוץ, והוא זר ומזוהה, אישי וציבורי, בעת ובעונה אחת.

בתווך ניצבת עבודתו של **יונתן אורון אופיר**, קיר בלוקים אפורים סטנדרטיים, שהונחו זה על גבי זה באופן שאינו מאפשר לצקת לתוכם מלט ולחזק את אחיזתם. הפניית החלל הריק של הבלוקים כלפי חוץ יוצרת מעין דגם צורני, החוזר על עצמו, עד כי הקיר כולו הופך למעין משרבייה לא טיפוסית; משרבייה, שבמקום לאפשר מעבר אוויר, ניצבת חסומה בתוך תיבת זכוכית. באופן זה הופך האלמנט המבני לאובייקט תצוגה, תוחם אזור מסוים בחלל, ובה במידה גם מאכלס אותו.

בעבודת הווידיאו של **עאישה עראר** מופיעה האמנית בפנים גלויות ובכיסוי ראש מסורתי, בפעולה הנעה בין מיצג, משחק ושירה, בתנועה מתמדת בין שחרור, יצריות ושליטה. תחילה נדמה כי היא מתלבטת אם ואיך להביע את עצמה, ולפרקים נדמה כי המיקרופון הוא הגיבור הממשי של העבודה, ולא רק האמצעי לביטוי הקול, ההגברה, אולם אט־אט צובר הטקסט תוקף ומשקל, ומשמעות הפעולה מתבהרת. העבודה מעלה מושגים, כגון תשוקה, מחלה ושיגעון, ומציפה היסטוריות שלמות של אלימות פטריארכלית ושל מנגנונים סמויים, כואבים ומורכבים של שליטה ושל דיכוי, הנהוגים בחברה בכללותה. בערב הפתיחה תבצע האמנית את המיצג בחזית הבניין הפונה לשדרות רוטשילד. כמו אווה פרון, הקוראת לאנשי עמה ממרפסת הקאסה רוסאדה, יפציע קולה של עראר ויפלח את המרחב העירוני בקריאה לכל אחד ואחת להשתהות ולבחון את תפישותיו.ה.

בתוך חלל התצוגה מתמזג קולה של עראר עם הלמות קבועה, המגיעה מירכתי הגלריה, שם מוצבת עבודתו של **שיר הנדלסמן**: פסל קינטי, הבנוי מאבן גיר כבדה ומסביב לה מותקנת מערכת פטישים, ההולמת באבן באופן רציף והמשכי, מאיצה את תהליך התפוררותה ומכתיבה את תנועת הסאונד בחלל. העבודה כולה מתפקדת ככלי נגינה פרוביזורי, אך גם כסוג של שעון, הקוצב את הזמן, מעיד על אובדנו ההולך ונמשך. כמו בעבודות אחרות של הנדלסמן, גם כאן מושתתת העבודה על קומפוזיציה מוזיקלית מלאה, המקבלת ביטוי אודיו־ויזואלי משולב.

עבודתו של **דניאל קאפ** נוצרה בתקופת הסתגרות בבית. היא מתארת מבנה של רהיטים ושל גוף, הנערמים זה על גבי זה, ממצים עד קצה גבול היכולת את המרחב הפיזי העומד לרשותם. הצגת העבודה בחלל הגלריה, מרצפה עד תקרה, מייצרת חלל בתוך חלל, ומובילה את תחושת אי־הנוחות החוּצה, מן המרחב התחום בתצלום גם אל הצופה בחלל התצוגה.

מנגד, עבודתו של **אדם אלעזרא** נדמית כגרם מדרגות נייד, הסובב על צירו, והיא אחת מתוך סדרה של אובייקטים, שעוצבו עבור יצירת מחול חדשה, שהיא שיתוף פעולה בינו לבין אחותו, הרקדנית והכוריאוגרפית, אייר אלעזרא. העבודה — ספק־פסל, ספק־רהיט, ספק־תפאורה — נבנתה במקביל במיוחד עבור התערוכה, והיא תשמש את הרקדניות לפעולות שונות במרוצת תקופת התצוגה. למרות ההנחה, שזהו גרם מדרגות מתקפל, המתכנס פנימה אל תוך עצמו, ההתכנסות לא באמת אפשרית מבחינה מבנית, והאובייקט מגלם, הלכה למעשה, פוטנציאל של תנועה, שאינה ניתנת למימוש.

"بدون عنوان" هو، إلى حدّ كبير، معرض وجوديّ، يتعلّق بالمناطق الحدّيّة وبمفهوم الـ "confinement" (وهو مفهوم يشير إلى التقييد، التأطير، التسييج، الحبس) في سياقه النفسيّ والعاطفيّ. تتناول أعمال المعرض، كلّ عمل بطريقته الخاصّة، التوتّر بين الخارج والداخل، بين الغريب والمألوف، بين الممنوع والمسموح، بين الكينونة والكينونة. إنّ تقييد الحركة، تقييد التفكير، تقييد الوعي والتعامل معها تبقبق وتطفو من خلال الأعمال وتُقيم روابط خفيّة بينها. بهذه الطريقة، تتشابك الأعمال بعضها مع بعضٍ، وتردّد صدى بعضها البعض، سواء من ناحية فكريّة أو شكليّة، وتضجّ بجوهر غير مُقدَّم مسبقًا، وغير موضوع فوقها أو أمامها، وإنّما ينمو من داخلها. غياب العنوان يتيح للمعرض أن يطفو في فضاءات الوعي ويتصرّف من منطلق حسّيّ.

عند الدخول إلى فضاء المعرض يصادف المشاهِد عملي تصوير كبيرين، يخلقا تمويهًا حسيًّا بين الخارج والداخل. في عمل **سجى قطينة**، نرى صورة للافتة إعلانات كبيرة وفارغة في ضواحي مدينة القدس. الصورة مطبوعة على قماش تربولين ومعروضة كلافتة إعلانيّة كبيرة، أزيحت من مكانها في الفضاء العامّ وتغلغلت إلى أعماق فضاء العرض. يمتدّ فعل التصوير المباشر إلى فعل مفهوميّ ونحتيّ في الفضاء ويردّد صدى وجود العناصر في الحيّز. يُظهِر عمل آخر من أعمال قطينة مبنى عابرًا، يقوم على مشارف الطريق في منطقة مفتوحة. زاوية التصوير تحوّل المبنى الثلاثيّ الأبعاد إلى واجهة فقط، واجهة هندسيّة قائمة في الحيّز، تمامًا مثل لافتة الإعلانات الكبيرة الفارغة. تتريّثُ قطينة في أعمالها عند مشاهد التراكم وتقاطع الأزمنة المختلفة في الحيّز. تعزِل عناصر عابرة وتُمعن النظر فيها كعناصر نحتيّة في الفضاء العامّ، في عمليّة تكرّس الانتباه لما هو مرئيّ لكنّها تتّسم باللاوعي للمكان.

في الجهة الأخرى، تُعرض خلفيّة ورق جدران كبيرة وعليها صورة التقطتها **دافنا أميرا** في المحطّة المركزيّة الجديدة في تل أبيب. على مدى ثلاث سنوات، التقطتْ أميرا صورًا في أرجاء المحطّة، باحثةً عن بقايا أنشطة بشريّة في أرجاء المحطّة أو عن إشارات لغيابها. في الصورة المعروضة، حواجز على شكل ألواح من الورق المقوّى وأوراق تغليف كبيرة، تَحُول دون إمكانيّة النظر إلى داخل إحدى المساحات المغلقة في المحطّة، ومقابلها صور صغيرة وقورة باللونين الأبيض والأسود، تتّجه بالذات نحو الحيّز المشترك. تبدو طريقة نصب العمل الفنّيّ كما لو أنّها تفتح فضاء العرض على مساحة أخرى، مساحة داخليّة ظاهرة بوضوح، وهي تبدو كأنّها منكشفة بالكامل على ما يحدث في الخارج، وهي غريبة ومألوفة، شخصيّة وعامّة، في الوقت نفسه.

في الوسط يقف عمل **يونتان أورون أوفير**، حائط من الطوب الرماديّ الاعتياديّ، وقد وُضعت اللبنات فوق بعضها البعض بطريقة لا تسمح بصبّ الأسمنت فيها وتعزيز تماسكها. توجيه فجوات اللبنات الفارغة نحو الخارج يُشكّل نموذجًا شكليًّا ما، يُكرّر نفسه، حتّى يصبح الحائط بأكمله شبيهًا بمشربيّة غير عاديّة. فبدلًا من أن تسمح المشربيّة بمرور الهواء، فهي تقف مسدودة داخل صندوق زجاجيّ. بهذه الطريقة، يتحوّل العنصر الهيكليّ إلى غرض للعرض، ويحدّد منطقة معيّنة في الفضاء، ويشغلها إلى حدّ ما أيضًا.

في عمل الفيديو للفنّانة **عائشة عرار** تظهر الفنّانة بوجه مكشوف وبغطاء رأس تقليديّ، في خطوة تراوح بين العرض، التمثيل والغناء، بحركة مستمرّة بين التحرّر، الإبداع والسيطرة. في البداية، يبدو أنّها تتردّد بشأن ما إذا كان يجب عليها التعبير عن نفسها وكيفيّة قيامها بذلك، وفي بعض الأحيان يبدو كما أنّ الميكروفون هو البطل الحقيقيّ للعمل، وهو ليس مجرّد وسيلة للتعبير الصوتيّ، التكبير، لكن شيئًا فشيئًا يكتسب النصّ قوّةً ووزنًا، ويتّضح معنى الإجراء أكثر فأكثر. يطرح العمل مفاهيم، مثل الرغبة، المرض والجنون، ويَستحضر تواريخ كاملة من العنف الأبويّ ومن آليّات خفيّة، مؤلمة ومعقّدة للسيطرة وللقمع، المُنتهَجة في المجتمع برمّته. في أمسية الافتتاح، ستؤدّي الفنّانة العرض في واجهة المبنى المتّجه نحو سديروت روتشيلد. فكما قامت إيفا بيرون بمناشدة أفراد شعبها من على شرفة الكازا روسادا، فإنّ صوت عرار سوف ينطلق قويًّا ويتغلغل في الفضاء المدينيّ من خلال دعوة كلّ واحد وواحدة إلى التريُّث ومعاينة مفاهيمه/ها.

في داخل فضاء العرض يندمج صوت عرار مع طرقات مستمرّة، قادمة من الجزء الخلفيّ للجاليري، حيث تمّ نصب عمل **شير هندلسمان**: منحوتة حركيّة، مبنية من حجر جيريّ ثقيل رُكِّبتْ حولها مجموعة من المطارق التي تضرب الحجر بشكل متواصل، فتسرّع من عمليّة تفتّته وتُملي حركة الصوت في الفضاء. يسلك العمل بأكمله كأداة موسيقيّة مؤقّتة، ولكن أيضًا كنوع من ساعة، تضبط الوقت، ممّا يدلّ على فقدانه المستمرّ. كما هي الحال في أعمال هندلسمان الأخرى، هنا أيضًا يرتكز العمل على توليفة موسيقيّة كاملة، تحظى بتعبير صوتيّ-بصريّ متداخل.

تمّ إنشاء عمل **دانيئيل كيب** خلال فترة عزلته في المنزل. يصف هذا العمل مبنى من الأثاث وهيكلًا، يتراكمان الواحد فوق الآخر، ويستنفدان المساحة المادّيّة المتاحة لهما إلى أقصى حدّ ممكن. إنّ عرض العمل في فضاء الجاليري، من الأرضيّة حتّى السقف، يخلق فضاء داخل فضاء، ويقود الشعور بعدم الراحة إلى الخارج، من الحيّز المحاط بصورة إلى المشاهِد في فضاء العرض أيضًا.

في المقابل، يبدو عمل **آدم إلعزرا** كمطلع درج متحرّك، يدور حول محوره، وهو عمل واحد من ضمن سلسلة من الأشياء التي تمّ تصميمها من أجل مقطوعة رقص جديدة، وهو تعاون بينه وبين أخته الراقصة ومصمّمة الرقصات إيار إلعزرا. تمّ بناء العمل - والذي قد يكون منحوتة، قطعة أثاث، منظر تصميم - خصّيصًا من أجل المعرض أيضًا، وسوف تستعين به الراقصات لأعمال مختلفة خلال فترة العرض. على الرغم من الافتراض بأنّ هذا العمل عبارة عن مطلع درج قابل للطيّ، وهو يتداخل في ثنايا نفسه، إلّا أنّ هذا التداخل ليس مُمكنًا في الحقيقة من ناحية هيكليّة، وبالتالي يُجسّد هذا الكائن، عمليًّا، إمكانيّة حركة لا يُمكن تحقيقها.

"Untitled" is, to a large extent, an existentialist exhibition, which delves into liminal areas and the concept of "confinement" in its psychological and emotional contexts. The featured works touch, each in its own way, on the tension between outside and inside, between foreign and familiar, forbidden and permitted, between one form of being and another. The restriction of movement, the restriction of thought, the restriction of consciousness, and the way one responds to them, stem from the works, tying hidden strings between them. The works thus intertwine with each other, echo one another, both conceptually and formally, rustle with an intrinsic essence that is neither superimposed on them nor preceding them, but rather sprouts from within them. The absence of a title enables the exhibition to float in the realms of consciousness and act on a hunch.

Upon entering the exhibition, the viewer encounters two large photographic works that create an emotional illusion between exterior and interior. **Saja Quttaineh**'s work presents an image of a large empty billboard on the outskirts of Jerusalem. The image is printed on reinforced tarpaulin and is presented as a large billboard in its own right, which was shifted from its place in the public sphere to invade the exhibition space. The act of direct photography extends into a conceptual and sculptural act in the space, echoing the presence of the elements in it. Another work by Quttaineh shows a temporary structure in an open area on the side of a road. The shooting angle transforms the three-dimensional structure into a mere façade, a geometric plateau rooted in the space, much like the empty billboard. In her works, Quttaineh dwells on scenes of accumulation and the spatial intersection of different temporalities. She isolates transient elements, scrutinizing them as sculptural objects in the public sphere, in a process that draws attention to the visible yet unconscious aspect of the place.

Featured on the opposite wall is a large wallpaper with an image photographed by **Dafna Amira** at Tel Aviv's New Central Bus Station. Amira photographed in the terminal for three years, looking for traces of human activity or hints of its absence in its expanses. In the image on view, obstructions in the form of cardboard and large sheets of wrapping paper, which prevent the view into one of the terminal's closed areas, are juxtaposed with small, pensive photographs in black-and-white, which face the common space. The work's installation mode seems to open the exhibition space to another realm, a quintessential interior, which seems entirely exposed to the outside occurrences; a realm that is foreign and recognizable, personal and public, at the same time.

Between the photographic images stands **Yonatan Auron Ophir**'s work — a wall made of ordinary gray cinder blocks, stacked on top of one another in a way that prevents mortar from being poured into them for reinforcement. Turning the blocks' hollow cavities outward creates a formal pattern of sorts, which is repeated until the entire wall resembles an atypical *mashrabiya*; a *mashrabiya* that stands blocked inside a glass box, rather than allowing the passage of air through it. The structural element thus becomes an object of display, delimiting a given area in the space, while at the same time also inhabiting it.

In **Aysha E Arar**'s video work, the artist appears with a bare face and in a traditional head covering, in an act that oscillates between performance, acting, and singing, in constant movement between liberation, passion, and control. At first sight, she seems to debate whether and how to express herself. On occasion, it appears as though the microphone is the real protagonist of the work, and not a mere means for articulating and amplifying the voice, but gradually the text gains validity and weight, and the meaning of the act becomes clear. The work introduces notions, such as desire, illness, and madness, bringing to the fore entire histories of patriarchal violence and hidden, painful, and complex mechanisms of control and oppression employed in society at large. On opening night, the artist will present the performance at the front of the building facing Rothschild Boulevard. Like Eva Peron, calling onto her people from the balcony of the Casa Rosada, Arar's voice will break out and pierce the urban space, calling spectators to pause and consider their own perceptions.

Inside the exhibition space, Arar's voice fuses with a constant sound of hammering coming from the depths of the gallery, where **Shir Handelsman**'s work is installed: a kinetic sculpture made of heavy limestone, surrounded by a set of hammers, which pound the stone continuously, accelerating its disintegration and dictating the movement of sound in space. The work as a whole functions as a makeshift musical instrument, but also as a kind of clock, which sets the time, attesting to its constant passage. As in other works by Handelsman, this piece, too, is based on a complete musical composition, which is given an integrated audio-visual expression.

Daniel Kep's work was created during a period of self-imposed confinement at home. It depicts a structure comprising furniture and a body, piled atop each other, using up the physical space available to the limit. The work's presentation from floor to ceiling in the gallery creates a space within a space, leading the sense of discomfort outside, from the inner space of the photograph to the viewer in the exhibition space.

Adam Elezrah's work, on the opposite side of the gallery, is reminiscent of a mobile staircase rotating on its axis. It is one of a series of objects designed for a new dance piece, which is a collaboration between the artist and his sister, dancer and choreographer Iyar Elezrah. Possibly a sculpture, possibly a piece of furniture, or décor, the work was created in parallel to the choreography, especially for the exhibition, and will be used by the dancers for various actions over the duration of the show. Despite the assumption that this is a folding staircase, one that converges onto itself, such convergence is structurally impossible, and in effect, the object embodies a potential for movement, which cannot be realized.